

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

IV. ÚS 12/2024-27

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Libora Duřu a zo sudcov Ladislava Duditřa a Miroslava Duriřa (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátkou JUDr. Emíliou Korčekovou, Malacká cesta 5680/2/B, Pezinok, proti postupu Mestského súdu Bratislava IV v konaní vedenom pod sp. zn. B1-10C/167/2010 takto

r o z h o d o l :

- Postupom Mestského súdu Bratislava IV v konaní vedenom pod sp. zn. B1-10C/167/2010 po právoplatnosti nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. II. ÚS 622/2013-31 z 13. novembra 2014 **b o l o p o r u ř e n é** základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietřahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, podľa čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd, ako aj jeho právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.
- Sťažovateľovi **p r i z n á v a** finančné zadosťučinenie v sume **1 000 eur**, ktoré **j e** mu Mestský súd Bratislava IV **p o v i n n ý** zaplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
- Mestský súd Bratislava IV **j e p o v i n n ý** nahradiť sťažovateľovi trovy konania v sume **410,26 eur** a zaplatiť ich právnej zástupkyni sťažovateľa do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
- Vo zvyšnej časti ústavnej sťažnosti **n e v y h o v u j e .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Obsah ústavnej sťažnosti

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 11. septembra 2023 domáhal vyslovenia porušenia svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), podľa čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“)

a svojho práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom mestského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. B1-10C/167/2010. Sťažovateľ žiada, aby ústavný súd prikázal konať mestskému súdu v napadnutom konaní bez zbytočných prietáhov, a zároveň si uplatňuje primerané finančné zadosťučinenie v celkovej výške 14 000 eur, ako aj náhradu trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ sa žalobou podanou 21. decembra 2010 domáhal na Okresnom súde Bratislava I zaplata nájhrady nemajetkovej ujmy vo výške 689 000 eur a nájhrady škody vo výške 5 525 423,44 eur s príslušenstvom z titulu zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Sťažovateľ zdôraznil, že ústavný súd konštatoval porušenie jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote v napadnutom konaní už v náleze č. k. II. ÚS 622/2013-31 z 13. novembra 2014. Okresný súd rozsudkom č. k. 10C/167/2010-609 z 20. októbra 2020 zamietol jeho žalobu v celom rozsahu. Tento rozsudok bol potvrdený aj rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č. k. 8Co/12/2021-645 z 18. mája 2021 a vec bola teda právoplatne skončená, ale sťažovateľ podal proti rozsudku odvolacieho súdu dovolanie. O predmetnom dovolaní rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením sp. zn. 5Cdo/151/2022 z 29. júna 2023 tak, že zrušil rozsudok odvolacieho súdu, ako aj prvostupňového súdu a vec vrátil mestskému súdu na ďalšie konanie.

3. Sťažovateľ zdôraznil, že napadnuté konanie v momente podania jeho ústavnej sťažnosti nebolo právoplatne ukončené, a poukázal pritom na jeho celkovú dĺžku 13 rokov a 8 mesiacov od podania žaloby na prvostupňovom súde. V tomto kontexte odkázal na svoju právnu neistotu týkajúcu sa jeho kompenzačného konania proti štátu. Sťažovateľ sa domnieval, že napadnuté konanie už nadobudlo charakter odmietnutia spravodlivosti.

4. Sťažovateľ sa preto domáhal aj finančného zadosťučinenia vo výške 14 000 eur, pričom túto sumu odôvodnil dĺžkou konania a s odkazom na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) ju vypočítal ako sumu 1 000 eur za každý rok trvania napadnutého konania.

II.

Procesný postup ústavného súdu a chronológia úkonov súdu v napadnutom konaní

5. Ústavný súd ústavnú sťažnosť predbežne prerokoval a uznesením č. k. IV. ÚS 12/2024-14 z 23. januára 2024 ju podľa § 56 ods. 1 a 2 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) prijal na ďalšie konanie v rozsahu po právoplatnosti nálezu ústavného súdu č. k. II. ÚS 622/2013-31 z 13. novembra 2014.

6. Ústavný súd následne vyzval predsedníčku mestského súdu, aby zaslala ústavnému súdu príslušný súdny spis z napadnutého konania, prípadne aby sa vyjadrila k ústavnej sťažnosti sťažovateľa. Mestský súd predložil vyžiadaný súdny spis 29. februára 2024, podpredseda mestského súdu zároveň uviedol, že celková dĺžka konania bola spôsobená najmä správaním sťažovateľa počas napadnutého konania, preto považoval jeho ústavnú sťažnosť za nedôvodnú. Svoje vyjadrenie pripojila aj zákonná sudkyňa, ktorá zhrnula obdobie, od ktorého jej bola pridelená predmetná vec, pričom uviedla, že mestský súd v predmetnej veci opätovne rozhodol rozsudkom 30. januára 2024. Okrem toho uviedla, že prietahy v konaní boli na strane sťažovateľa, pričom

zdôraznila, že aj jeho dovolanie, v ktorom sťažovateľ namietal, že bola odňatá možnosť nechať sa v konaní zastupovať právnym zástupcom, bolo v kontexte jeho správania v napadnutom konaní účelové.

7. Ústavný súd podľa § 58 ods. 3 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože po oboznámení sa s podaniami účastníkov, ako aj so samotným súdnym spisom z napadnutého konania dospel k názoru, že od ústneho pojednávania nemožno v tomto prípade očakávať ďalšie objasnenie veci.

8. Ústavný súd nahliadnutím do predloženého spisového materiálu mestského súdu (B1-10C/167/2010) zistil, že mestský súd a predtým okresný súd vykonali v predmetnej veci (po právoplatnosti predošlého nálezú ústavného súdu) tieto úkony:

- Dňa 26. marca 2014 ústavný súd vrátil spis okresnému súdu.
- Dňa 31. marca 2014 sťažovateľ podal dovolanie proti potvrdzujúcemu rozhodnutiu odvolacieho súdu o zastavení konania pre nezloženie preddavku na trovy konania sťažovateľom.
- Dňa 11. septembra 2014 bol súdny spis zaslaný najvyššiemu súdu na rozhodnutie o dovolaní.
- Dňa 14. júla 2015 najvyšší súd zrušil dovolaním napadnuté rozhodnutia a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie.
- Dňa 22. septembra 2015 bol súdny spis vrátený najvyššiemu súdu na vydanie opravného uznesenia.
- Dňa 7. októbra 2015 najvyšší súd vydal opravné uznesenie.
- Dňa 29. decembra 2015 okresný súd nariadil termín pojednávania na 25. apríl 2016, keď sa pojednávanie uskutočnilo a bolo odročené na 3. október 2016.
- Dňa 25. augusta 2016 okresný súd žiadal o súčinnosť Okresnú prokuratúru Bratislava I.
- Dňa 8. septembra 2016 bol podaný návrh odporcu na zrušenie uznesenia o uložení preddavku na trovy konania.
- Dňa 21. septembra 2016 bola vyššou súdnou úradníčkou podpísaná odpoveď súdu, že okresný súd predmetné uznesenie už nebude rušiť, ale aj s ohľadom na rozhodnutie odvolacieho súdu už na neho nemôže a ani nebude prihliadať.
- Dňa 3. októbra 2016 sťažovateľ žiadal odročiť pojednávanie nariadené na tento deň (ktoré bolo odročené na 2. november 2016) a zároveň zaslal podanie, v ktorom vyjadril nesúhlas so stanoviskom okresného súdu z 21. septembra 2016.
- Dňa 20. októbra 2016 predseda okresného súdu oznámil sťažovateľovi, že jeho sťažnosť z 3. októbra 2016 vyhodnotil ako neprípustnú.
- Dňa 28. októbra 2016 sťažovateľ podal predsedovi súdu sťažnosť na prierahy a návrh na začatie disciplinárneho konania na vyššiu súdnu úradníčku podpísanú pod oznámením súdu z 21. septembra 2016.
- Dňa 2. novembra 2016 v deň nariadeného pojednávania sťažovateľ oznámil okresnému súdu, že predvolanie na toto pojednávanie mu bolo doručené až 31. októbra 2016, a preto nebola dodržaná zákonná lehota na prípravu pojednávania, a preto ho žiadal odročiť. Súd pojednávanie odročil na 20. február 2017.
- Dňa 25. novembra 2016 predseda súdu oznámil sťažovateľovi, že jeho návrh na disciplinárne stíhanie vyššej súdnej úradníčky bol neprípustný.
- Dňa 20. februára 2017 sťažovateľ opäť požiadal o odročenie pojednávania v deň jeho konania, tentoraz z dôvodu, že pre jarné prázdniny nemohol nechať svoje maloleté deti (17 a 11 rokov) doma

samy bez dozoru. Súd pojednávanie odročil na 21. jún 2017, ktoré ale musel znova odročiť na 11. október 2017, pretože nebolo vykázané doručenie predvolania sťažovateľovi.

- Dňa 10. októbra 2017 bola podaná ďalšia žiadosť o odročenie pojednávania nariadeného na 11. október 2017, tentoraz z dôvodu potreby zdravotného vyšetrenia maloletej dcéry sťažovateľa. Súd pojednávanie odročil na 12. február 2018.

- Dňa 5. februára 2018 nastala zmena zákonného sudcu, ktorá mala za následok zmenu termínu pojednávania z 12. februára 2018 na 4. máj 2018, no toto pojednávanie muselo byť znova odročené, pretože sťažovateľ si prevzal predvolanie až 3. mája 2018 a nesúhlasil so vzdaním sa lehoty na prípravu pojednávania. Súd odročil pojednávanie na 25. jún 2018, avšak už s procesným poučením, že ak sa sťažovateľ nedostaví bez vážneho ospravedlnenia, súd vydá rozsudok pre zmeškanie.

- Dňa 6. júna 2018 sa sťažovateľ ospravedlnil z nasledujúceho pojednávania pre kolíziu s iným súdnym pojednávaním, na ktorom vystupoval ako zástupca jednej zo sporových strán. Pojednávanie bolo odročené na 14. január 2019.

- Dňa 14. decembra 2018 sa sťažovateľ ospravedlnil z nasledujúceho pojednávania (14. januára 2019) pre zdravotné dôvody (infarkt). Súd nariadil nový termín pojednávania na 14. máj 2019.

- Dňa 23. apríla 2019 sa sťažovateľ ospravedlnil z nasledujúceho pojednávania z dôvodu kúpeľnej liečby. Súd pojednávanie odročil na 11. október 2019.

- Dňa 23. septembra 2019 sťažovateľ žiadal odročiť nariadené pojednávanie z dôvodu svojho zlého zdravotného stavu. Súd ho pritom vyzval, aby si ustanovil obhajcu, ak sa nechce alebo nemôže zúčastňovať súdnych pojednávanií.

- Dňa 9. októbra 2019 sťažovateľ požiadal súd o ustanovenie obhajcu, súd ho obratom odkázal na Centrum právnej pomoci. Sťažovateľ rovnako žiadal odročiť pojednávanie nariadené na 11. október 2019 z dôvodu ošetrenia člena rodiny. Súd odročil pojednávanie na 7. február 2020.

- Dňa 7. februára 2020 sa uskutočnilo pojednávanie, ktoré bolo odročené na 7. apríl 2020 na účely prípravy záverečných rečí a stanovísk.

- Dňa 9. marca 2020 protistrana sťažovateľa v konaní zaslala súdu svoju záverečnú reč v písomnej podobe.

- Dňa 7. apríla 2020 bolo nariadené pojednávanie odročené z epidemiologických dôvodov na 22. september 2020.

- Dňa 22. septembra 2020 sa uskutočnilo pojednávanie, na ktorom bolo ukončené dokazovanie a ktoré bolo odročené na 20. október 2020 na účely verejného vyhlásenia rozsudku.

- Dňa 20. októbra 2020 okresný súd vyhlásil rozsudok, ktorým zamietol sťažovateľovu žalobu.

- Dňa 25. novembra 2020 sťažovateľ podal proti rozsudku odvolanie.

- Dňa 3. februára 2021 bol súdny spis predložený odvolaciemu súdu.

- Dňa 18. mája 2021 odvolací súd potvrdil rozsudok prvostupňového súdu.

- Dňa 16. septembra 2021 sťažovateľ podal dovolanie proti rozsudku odvolacieho súdu.

- Dňa 10. augusta 2022 bol súdny spis predložený dovolaciemu súdu.

- Dňa 22. júna 2023 dovolací súd zrušil dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu a prvostupňového súdu a vec vrátil mestskému súdu na ďalšie konanie.

- Dňa 31. októbra 2023 mestský súd vyzval sťažovateľa na odstránenie právnej vady plnej moci jeho právnej zástupkyňi v zmysle rozhodnutia dovolacieho súdu.

- Dňa 3. novembra 2023 právna zástupkyňa sťažovateľa predložila mestskému súdu plnomocenstvo a súd nariadil termín pojednávania na 30. január 2024.
- Dňa 30. januára 2024 sa uskutočnilo pojednávanie, na ktorom okresný súd vyhlásil rozsudok, ktorým opäť zamietol žalobu sťažovateľa.

III.

Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

9. Predmetom konania pred ústavným súdom bolo posúdenie, či postupom mestského súdu, resp. jeho právneho predchodcu v konaní vedenom pod sp. zn. B1-10C/167/2010 došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. čl. 38 ods. 2 listiny a jeho práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

10. Ústavný súd si pri výklade „práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov“ garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods. 2 listiny osvojil judikatúru ESLP k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o „právo na prejednanie veci v primeranej lehote“, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03).

11. Ústavný súd pri rozhodovaní o ústavných sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou účelom tohto základného práva je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba čakajúca na rozhodnutie všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (m. m. IV. ÚS 221/04). Priznanie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zakladá povinnosť súdu aj sudcu na organizovanie práce tak, aby sa toto právo objektívne realizovalo (II. ÚS 21/01, I. ÚS 251/05).

12. Priznanie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zakladá povinnosť súdu aj sudcu na organizovanie práce tak, aby sa toto právo objektívne realizovalo (II. ÚS 21/01, I. ÚS 251/05). Základnou povinnosťou súdu a sudcu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie. Táto povinnosť súdu a sudcu vychádzala predtým z niektorých ustanovení Občianskeho súdneho poriadku (napr. § 6, § 100 ods. 1, § 117 ods. 1 a § 119 ods. 1), ktorý platil do 30. júna 2016, a v súčasnosti už vychádza najmä zo zásady vyplývajúcej z čl. 17 a § 157 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“). V zmysle čl. 17 CSP „súd postupuje v konaní tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá, predchádza zbytočným prietahom, koná hospodárne a bez zbytočného a neprimeraného zaťažovania strán sporu a iných osôb“ a v zmysle § 157 ods. 1 CSP „súd postupuje v konaní tak, aby sa mohlo rozhodnúť rýchlo a hospodárne, spravidla na jedinom pojednávaní s prihliadnutím na povahu konania“.

13. Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným prietahom v konaní, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02, III. ÚS 142/03) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú

- právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje,

- správanie účastníka súdneho konania a
- postup samotného súdu.

Za súčasť prvého kritéria sa považuje aj povaha prerokúvanej veci.

Právna a faktická zložitosť veci:

14. Pokiaľ ide o kritérium právnej a faktickej zložitosti veci, aj kompenzačné konanie sa môže v závislosti od konkrétnych okolností prípadu rozvinúť do komplikovanej a zložitej veci. Uvedené závisí najmä od toho, či v takomto konaní vyvstane potreba znaleckého dokazovania. V napadnutom konaní ale táto potreba nevyvstala, a preto dĺžku napadnutého konania nebolo možné pripísať na vrub žiadnej okolnosti tykajúcej sa potenciálnej zložitosti prerokúvanej veci.

Správanie účastníka konania:

15. Správanie účastníkov konania je druhým kritériom pri rozhodovaní o tom, či v konaní pred súdom došlo k zbytočným priet'ahom. Ústavný súd z už uvedenej chronológie úkonov súdu v napadnutom konaní vyvodil, že jednoznačne hlavným dôvodom neprimeranej dĺžky napadnutého konania bolo správanie s'ťažovateľa, resp. jeho obštrukcie, ktoré spočívali v jeho neustálych žiadostiach o odročenie nariadeného termínu pojednávania. Toto správanie malo na priebeh konania až paralyzujúci účinok, pretože vzhľadom na predmet konania bolo vypočutie s'ťažovateľa ako žalobcu prakticky nevyhnutné. S'ťažovateľ ale žiadal odročiť prakticky každý termín pojednávania, ktorý nariadil okresný súd medzi pojednávania 25. apríla 2016 a 7. februára 2020, t. j. spolu desaťkrát. Z pohľadu ústavného súdu toto správanie s'ťažovateľa efektívne popiera jeho záujem na čo najskoršom skončení napadnutého konania, ktorý deklaroval vo svojej ústavnej s'ťažnosti. S týmito nepochopiteľnými obštrukciami zo strany s'ťažovateľa korešpondovala aj nepochopiteľná nečinnosť konajúceho súdu, ktorý sa nevedel s týmito obštrukciami žiadnym relevantným spôsobom vysporiadať. Aj keď po zmene zákonného sudcu zaujal súd asertívnejší prístup a po tom, čo sa konečne uskutočnilo pojednávanie 7. februára 2020, konanie pokračovalo svižným tempom.

16. Z už uvedenej chronológie, ako aj z predošlého bodu možno vyvodiť, že rozhodujúcu časť priet'ahov v napadnutom konaní možno pripísať na vrub samotnému s'ťažovateľovi, resp. jeho nepochopiteľnému konaniu, keď takmer päť rokov blokoval vykonanie hlavného pojednávania.

Postup mestského (okresného) súdu v napadnutom konaní:

17. Tretím hodnotiacim kritériom, podľa ktorého ústavný súd zisťoval, či došlo k zbytočným priet'ahom, bol postup samotného mestského súdu, resp. jeho právneho predchodcu v napadnutom konaní. Hoci v rámci napadnutého konania dvakrát rozhodoval najvyšší súd v dovolacom konaní, čo pochopiteľne predĺžilo celkovú dĺžku konania, ústavný súd zdôraznil, že napriek obštrukciám samotného s'ťažovateľa v napadnutom konaní, nebolo možné konštatovať, že priet'ahy boli spôsobené iba s'ťažovateľom. Právny predchodca mestského súdu totiž v mnohých momentoch nedôsledne reagoval na s'ťažovateľove ospravedlnenia (napríklad pojednávanie nariadené na 20. február 2017 bolo odročené z dôvodu jarných prázdnin, pričom s'ťažovateľ dôvodil, že svoje deti vo veku 17 a 11 rokov nemohol nechať ani na chvíľu samy doma, a teda sa nemohol zúčastniť pojednávania, ktorého termín bol nariadený pred štyrmi mesiacmi, pozn.). V obdobnom kontexte ústavný súd dodáva, že dve z nariadených pojednávanií boli odročené iba kvôli tomu, že s'ťažovateľ

si neprevzal predvolanie pred 5-dňovou prípravnou lehotou na pojednávanie (a nesúhlasil s pojednávaním napriek tomu, pozn.). Ústavný súd teda konštatuje, že konajúci súd bol príliš pasívny pri akceptovaní rôznorodých ospravedlnení sťažovateľa, resp. pri zužovaní sťažovateľovho priestoru na obštrukcie, a to napriek tomu, že ešte v roku 2014 ústavný súd už konštatoval prietahy v napadnutom konaní.

18. Ak by konajúci súd v napadnutom konaní postupoval efektívne a prietahy v konaní by boli spôsobené iba obštrukciami strán v konaní, ústavný súd by nemal priestor na vyslovenie porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov. No ak popri obštrukciách strany v konaní aj samotný súd koná neefektívne (v tomto prípade pri pasívnom akceptovaní ospravedlnení sťažovateľa z nariadených pojednávaní), v takomto prípade ani obštrukcie sťažovateľa v napadnutom konaní nevyklúčujú porušenie jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zo strany konajúceho súdu, samozrejme, po zohľadnení miery prispenia k vzniku prietahov a ich rozsahu samotným sťažovateľom.

19. V napadnutom konaní teda ústavný súd nemohol posúdiť postup mestského súdu ako efektívny a aj s ohľadom na doterajšiu dĺžku posudzovaného konania dosahujúcu takmer 10 rokov ho preto musel v kontexte danej veci (napriek obštrukciám sťažovateľa) považovať za porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov.

20. Na základe uvedených skutočností ústavný súd dospel k záveru, že základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, čl. 38 ods. 2 listiny a jeho právo na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru boli postupom mestského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. B1-10C/167/2010 porušené (bod 1 výroku tohto nálezu).

21. Ústavný súd poukazuje na to, že podľa prehľadu úkonov v napadnutom konaní bola vec na mestskom súde rozhodnutá, pričom zároveň bol prvostupňový rozsudok už aj vyhotovený. Z uvedeného dôvodu ústavný súd nevyhovел ústavnej sťažnosti v tej časti, v ktorej sťažovateľ žiadal, aby ústavný súd prikázal mestskému súdu konať v napadnutom konaní bez zbytočných prietahov (bod 4 výroku tohto nálezu), pretože takýto príkaz uložený mestskému súdu v aktuálnej procesnej situácii nemá žiadne opodstatnenie.

IV.

Primerané finančné zadosťučinenie

22. Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

23. Cieľom primeraného finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, nielen vyslovenie porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez porušovania základného práva (m. m. napr. IV. ÚS 210/04).

24. Sťažovateľ si uplatnil primerané finančné zadosťučinenie v sume 14 000 eur, ústavný súd ale považoval túto sumu za zjavne neprimeranú. Ústavný súd pritom prihliadol na správanie sťažovateľa v napadnutom konaní (body 15 a 16 odôvodnenia tohto rozhodnutia), a preto mu priznal finančné zadosťučinenie vo výške 1 000 eur (bod 2 výroku tohto nálezu). Pri určení výšky

tohto zadosťučinenia zohľadnil ústavný súd svoju stabilnú judikatúru (napr. IV. ÚS 535/2013, I. ÚS 582/2015, I. ÚS 54/2016, I. ÚS 611/2017, IV. ÚS 21/2018, IV. ÚS 63/2020, IV. ÚS 109/2020, IV. ÚS 287/2020, IV. ÚS 313/2020). V prevyšujúcej časti ústavnej sťažnosti týkajúcej sa finančného zadosťučinenia teda nevyhovel (bod 4 výroku tohto nálezu).

V.

Trovy konania

25. Ústavný súd priznal sťažovateľovi (§ 73 ods. 3 zákona o ústavnom súde) nárok na náhradu trov konania v celkovej sume 410,26 eur (bod 3 výroku tohto nálezu), t. j. v miere, v akej si ich sťažovateľ uplatnil vo svojej ústavnej sťažnosti.

26. Pri výpočte trov právneho zastúpenia sťažovateľa ústavný súd vychádzal z vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“), a to za 2 úkony právnej služby podľa § 11 ods. 1 písm. a) a § 13a ods. 1 písm. a) a c) vyhlášky (prevzatie a príprava zastúpenia vrátane prvej porady s klientom, podanie samotnej ústavnej sťažnosti).

27. Priznanú náhradu trov právneho zastúpenia je mestský súd povinný uhradiť na účet právnej zástupkyne sťažovateľa (§ 62 zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 CSP) označenej v záhlaví tohto nálezu v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

28. Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, treba pod právoplatnosťou nálezu uvedenou vo výroku tohto rozhodnutia rozumieť jeho doručenie účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 18. marca 2024

Libor Duľa
predseda senátu